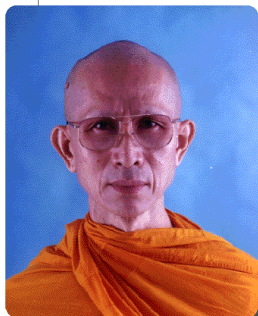

ยุคบุกเบิกสร้างวัด

โดย พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันศุกร์ ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภารธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ทำงานด้วยกัน

เราทะเลาะกันได้ แต่โกรธกันไม่ได้”

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ

อายุ ๕๒ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๐

การศึกษาทางธรรม : นักรธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

อาตมาจะพูดถึงโอวาทที่คุณยายให้ไว้สมัยที่สร้าง
วัดใหม่ๆ คุณยายสอนไว้ว่า **“เราทำงานด้วยกัน เรา
ทะเลาะกันได้ แต่โกรธกันไม่ได้”**

ขอย้อนไปถึงสมัยที่ **“บ้านธรรมประสิทธิ์”** ซึ่งตอน
นั้นหลวงพ่อรั่มชโยได้อุปสมบทแล้ว มีคณะทำงานซึ่งเป็น
กลุ่มเล็กๆ ๕-๖ คน ช่วยกันหาที่ดินสร้างวัดได้แล้ว

หลวงพ่อรั่มชโยกับคุณ
ยายก็ปรารภว่า คนที่ยังไม่ติด
ภารกิจมาก แต่มีความตั้งใจ
จะมาช่วยงานวัด อยากให้
ทยอยบวช เพื่อจะได้ศึกษา
ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ
เมื่อเราพร้อม สร้างวัดเสร็จ
บุคลากรของเราจะได้พร้อม ไม่ต้อง
มาฝึกกันใหม่ หลวงพ่อกับคุณยายจึงให้อาตมาบวชในปี
พ.ศ. ๒๕๑๓

สมัยที่บวชใหม่ๆ ทำกิจกรรมต่างๆ ที่วัดปากน้ำ พอ
ตอนเย็นทำวัตรเย็นเสร็จ ก็จะไปรวมกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์
ซึ่งคุณยายได้เตรียมน้ำปานะต่างๆ ถวาย ตอนค่านั่งสมาธิ
ถึงประมาณ ๒ ทุ่มก็แยกย้ายกันกลับ

ตอนนั้นชุดทำงานก็มีหลวงพ่отัดตชีโว ซึ่งยังไม่ได้บวช มาดูแลในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ งานชิ้นแรกที่ทำก็คือ งานขุดคันคูทำเขตพื้นที่ เพราะว่าสมัยนั้นแถวนี้เป็นท้องนาทั้งหมด อาจมีการล่งล้ำเขตกันได้ ก็เลยขุดดินขึ้นมาทำคันให้ชัดเจน แล้วปลูกต้นไม้ แต่พื้นที่ภายในทั้งหมด ยังเป็นท้องนาอยู่ มีบ้านพักอยู่ใกล้ๆ ริมคลองสาม

เมื่อหลวงพ่อมาอยู่ ก็เริ่มอบรมชาวบ้าน สอนให้รู้จักนั่งสมาธิ สวดมนต์ ส่วนใหญ่อาตมาอยู่ที่วัดปากน้ำ เรียนนักรธรรมบาลีไป จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๔ หลวงพ่отัดตตะก็ได้บวช

เมื่อหลวงพ่отัดตะบวชประมาณปลายปีพ.ศ.

๒๕๑๔ พอขึ้นปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ก็เริ่มมีโครงการอบรมธรรม-
ทายาท ซึ่งช่วงการอบรมนั้น อาตมาก็มาช่วยงานอบรมบ้าง

ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ คุณยายกับหลวงพ่อบริหารให้บวชอีก ๓
รูปพร้อมกัน แต่บวชพรรษาแรก ให้จำพรรษาที่วัดปากน้ำ
เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ของพระก่อน คณะแรกที่
มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักร ฯ (ปัจจุบันคือวัดพระธรรมกาย) ตอน
นั้นมีหลวงพ่อดัตตะ ซึ่งบวชได้ ๒ พรรษา กับอาตมาซึ่ง
บวชได้ ๔ พรรษา งานต่างๆ มีหลวงพ่อดัตตะเป็นกำลังสำคัญ

นอกจากงานประจำวันแล้ว ยังมีงานสำคัญคือ
งานกฐินและผ้าป่า ซึ่งเป็นงานบุญใหญ่ สมัยอยู่วัดปากน้ำ
นั้น มีคุณยาย มีหลวงพ่อบริหารเป็นประธานปรึกษา ไม่ว่างาน
อะไรก็ตกลงกันง่าย แต่เมื่อมาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม
ห่างหลวงพ่อดัตตะ ห่างยาย งานที่ปรึกษากันบางครั้งต้องตัดสินใจ
ร่วมกัน เรื่องที่ความเห็นตรงกันก็ไม่มีปัญหาอะไร หรือเรื่อง
ที่ความเห็นไม่ตรงกันก็ฟังเหตุผล ใครที่มีเหตุผลดีก็ทำตาม
นั้น แต่งานบางงานมันถูกทั้ง ๒ ด้าน คือแต่ละคน แต่ละ
เหตุผล

เมื่อถูกทั้งสอง ก็ตกลงกันไม่ได้ เพราะไม่มีคนกลาง
ตัดสิน มีแค่ ๒ คน ๒ เสียง ไม่มีเสียงส่วนใหญ่ ก็มักจะมี
ปัญหาถกเถียงกัน

ตอนนี้แหละ โอวาทที่
คุณยายให้ว่า “ **ทำงานด้วยกัน
ทะเลาะกันได้ แต่โกรธกัน
ไม่ได้** ” ชัดเจนขึ้น

การทำงานในยุคนั้นมี
คนแค่ ๒ คนที่รับผิดชอบงาน ทั้ง
งานเตรียมสถานที่ต่างๆ ก็ดี ต้องพร้อมหมด สำหรับรองรับคนให้ได้พันคน ยุคนั้นคนมาทอดกฐิน ทอดผ้าป่าประมาณ ๒ พันกว่าคน ซึ่งพื้นที่ตอนนั้นไม่เหมือนปัจจุบัน มองไปรอบด้าน ไร่ไม่มี อากาศไม่มี ต้องอาศัยเดินเท้า การกางเต็นท์ยุคนั้น ในช่วงฤดูแล้ง ซึ่งมีลมจัดมาก บางครั้งเต็นท์ที่กางไว้เรียบร้อยแล้ว ถึงวันงานปรากฏว่าลมพายุมาหอบเต็นท์ลอยข้ามรถไปเลย ลอยไปทิ้งหลัง การเตรียมสถานที่ในยุคนี้ลำบากมาก

นอกจากเตรียมสถานที่แล้ว อาหารก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ อาหารต้องพอรองรับคนที่มาร่วมงาน เราจะหุงข้าวสักครึ่งหนึ่ง ต้องอาศัยแรงงานชาวบ้านมาช่วยกันหุงข้าวด้วยกระทะใบบัว ต้องช่วยกันทำเตา

มีอยู่งานหนึ่ง ก่อนจะถึงวันบุญใหญ่ ๓ วัน ชาวบ้านที่เราขอแรงไว้มองไม่เห็น หลวงพ่อทัตตະพิจารณาว่าไม่มีคน

ทำเตาหุงข้าว ต้องทำกันเอง ก็มองหว่าในกลุ่มพวกเรา
มีใครบ้างที่ทำเตาหุงข้าวเป็น ซึ่งแต่ละคนก็ไม่เคยทำทั้งนั้น
อาตมาก็รับอาสา ที่รับอาสาไม่ใช่เพราะเคยทำ แต่สมัยเป็น
ฆราวาสยังไม่บวช เคยเห็นลุงทำ อาตมาช่วยส่งอิฐให้
งานที่ไม่เคยทำทั้งหลาย มาทำเป็นที่นี้ แล้วงานนั้นก็ผ่านไป
ด้วยความเรียบร้อย

ในยุคนี้งานแต่ละงานที่ทำก็เหมือนปัจจุบันนี้ คือ
งานเร่งเหมือนกัน ยุคนั้นคนน้อย แต่ต้องทำงานให้เสร็จ
เมื่องานมากกว่าคน ความเห็นไม่ตรงกันก็มีตลอด ถ้าไม่
ยึดมั่นในโอวาทของคุณยาย ก็คงไม่ได้สร้างผืนแผ่นดินนี้

มาถึงปัจจุบัน คงต้องทะเลาะกัน โกรธกัน แล้วก็แยกย้ายกันไป แต่นี่เพราะเคารพและเชื่อฟังคุณยาย ไม่ว่างานจะลำบากอย่างไรก็ตาม ก็ทำไม่เคยบ่น ไม่เคยท้อกัน

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๘ หลวงพ่อกับคุณยาย และคณะทั้งหมด จึงย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่นี่

หลังจากนั้นก็มีการแบ่งงานกันชัดเจนขึ้น เพราะมีคนบวชเข้ามาช่วยงานหลายรูป แต่ทุกรูปก็ปฏิบัติตามโอวาทที่คุณยายให้ไว้ทุกอย่าง คือ “ทำงานด้วยกัน ทะเลาะกันไม่ได้ แต่โกรธกันไม่ได้”

ถ้าจะพูดถึงพระที่อยู่มาถึงปัจจุบันนี้ ทุกรูปต่างให้ความเคารพคุณยาย เชื่อฟังคุณยาย ปฏิบัติตามโอวาทที่คุณยายสั่งสอนอบรม ไม่อยู่นอกโอวาท เราจึงอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นปึกแผ่น มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน ช่วยกันสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทั่วโลกมาจนถึงปัจจุบัน

